

THORWALDSENOV MUZEJ V KODANJU.

JOS. LAVTIŽAR:

ONSTRAN BALTIŠKEGA MORJA.

POPOTNI ZAPISKI.

(DALJE.)

15. V Kodanju.

Kjöbenhavn, glavno mesto Danskega!
Zopet stojim osamljen v sredi silnega vrvenja, a se ne strašim. Bom li iskal pri kom pomoči? V svojem življenju sem se že na marsikoga zanašal, a se mi ni godilo dobro. Čestokrat se je glasil odgovor: „Prav rad, toda obžalujem, da ne morem.“ Mogel pa zato ni, ker ni hotel. Polagoma sem se naučil v tej šoli, da se zanašam le sam na-se, in od tega časa nisem nikoli zapuščen.

Pred kolodvorom je stala dolga vrsta eno- in dvovprežnih kočij, ki so bile, kakor sem kmalu spoznal, naročene za popotno karavano. Dandanes se prirejajo tovarišije, ki se podajajo na skupno potovanje v daljni

svet. Udeleženec plača določeno vsoto za vožnjo, hrano itd., in potem nima nikake skrbi več, kako da bo prišel naprej, kje bo obedoval in spal. Z vsem je oskrbljen kakor majhen otrok, ki si sam ne more pomagati. Samo pestujejo ga ne, in tudi jesti mora brez tuje pomoči, za drugo se mu pa ni treba brigati. Take udobnosti še nisem poizkusil. Do sedaj sem se prerival sam skozi to solzno dolino, ponašajoč se s svojo samostojnostjo in držeč se pravila: „Plavaj ali vtoni!“

Popotna družba, o kateri govorim, je sestajala iz gospodov in gospâ, kajpada imovitih stanov. Ni jim trebalo drugega, kakor s praga stopiti v kočijo, in konec je bilo vseh težav. V varnem zavetju leskečih vpreg so jih nesli urni konjiči proti gostiščem, kjer jih čakajo pripravljena stanovanja.